

Hogyan győzedelmeskedhetünk a hústesten?

Radu Gavriluț

Elhangzott Aradon, 2021. szeptember 5-én

<https://www.ekklesiaoradea.ro>

A testvér említette, hogy mi történt, mikor az ember bűnbe esett. Miután az ember bűnbe esett, a bűn bejött a világba, és az ember természete bűnös, korrupt, javíthatatlan lett, semmit nem lehetett vele kezdeni. Úgy mondja a Biblia, hogy az ember *hústesti* lett. Az a szó, ami az eredetiben itt szerepel, olyasmit jelent, amiben látszatra van valami nagyon jó is, annak ellenére, hogy Isten számára egyáltalán nem jó. Az ember mégis megpróbál a saját természeti erejével, bölcsességével Istennek szolgálni. Tudjátok, hogy Isten munkájában mi a legnagyobb probléma? Nem a bűn, hanem az, hogy az ember a saját természete által akar élni és szolgálni.

A bűnesetkor tehát minden elromlott. A lélek kezdett uralkodni a szellem felett; a lélek vette át a vezetést, a test pedig teljesen megromlott. Ezekben a körülményekben születtünk. „Bűnben fogant engem az én anyám.” Mikor ezt mondja az Ige, akkor valójában erről a megromlott természetről beszél. És természetes, hogy ez a megromlott természet bűnöket eredményez.

Nagyon sok keresztény számára nem világos, hogy mi történt, és milyen változások következtek be akkor, amikor hitre jutottunk. Mert hallva az evangéliumot, ahogy az Efézus 1,13-14-ben olvassuk: „Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Szellemével. Aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására.” Mi csak azt látjuk, hogy valaki megtér az Úrhoz – de ha látnánk, hogy a háttérben valójában mi történt, akkor sok mindent megláthatnánk. Nemcsak azt, hogy a bűn terhe elvétetett róla, hogy meg lett tisztítva, hanem még sok egyéb is történt vele. És az egyik ilyen dolog az, hogy az Élet, Krisztus, a Szent Szellem lakozást vett a szellemében. De még semmi nem történt – vagy csak nagyon felületesen – ezzel a megromlott, korrupt természettel. Ez a bűnös természet még mindig ott van.

„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk...” – és itt éppen erről a természetről van szó. Soha nem fogunk megszabadulni ettől a természettől. De nem kell ennek a természetnek uralkodnia. Amikor megtérünk az Úrhoz és hiszünk, ez a negatív rész nagyon erős, és az új nagyon gyenge; és általában az történik, hogy „amit nem akarok, azt mívelem”. Ha az történik velem, ami a Róma 7-ben van leírva, ez azt bizonyítja, hogy újjászülettem. Sokak számára ez harc, és nem értik, hogy tulajdonképpen mi történik akkor, amikor a gonosz vádolja őket, és újra elkövetik ugyanazt. Hallottam szülőket is a megtért gyermekeiknek azt mondani: „egy keresztény nem tesz ilyet”. Én azt hiszem, hogy csak a Sátán mondja ezt, hogy „egy keresztény nem tesz ilyet”. Egy olyan valaki számára, aki régóta keresztény, ez nem zavaró, mert tudja, hogyan van ez. De annak, aki kezdő és magára tekint...?

Miért zavarja a keresztény embert az, hogy a gonosz elítéli? Mert azt hiszi, hogy benne mégiscsak van valami jó, de ma nem sikerült azt tenni, amit kell; és mert nem tudott uralkodni magán; nem sikerült, hogy ne telefonozzon, de ha holnap úgy kezdi, hogy többet imádkozik, akkor lehet, hogy sikerülni fog... Nem fog sikerülni, mert nem ez az út. Ez nem azt jelenti, hogy nem jó dolog imádkozni, nagyon jó, ha imádkozol.

Amit mondok, az nem csak elmélet, amit olvastam a Bibliában, hanem a saját tapasztalatom, láttam, hogy így van. Mikor én megtértem, meg voltam győződve arról, hogy a következő alkalommal

másképp lesz. Mindig ezzel a meggyőződéssel voltam, soha nem gondoltam úgy, hogy most már leteszem a fegyvert, és azt mondom: Uram, most már cselekedj Te! Nem azért, mert nem akartam, hanem mert nem tudtam, és nem is mondta senki, hogy: Ember, tedd le a fegyvert! És én minden alkalommal meg voltam győződve arról, hogy ezután másképp lesz. És minden alkalommal még rosszabb volt, egy bizonyos napig, amikor megértettem ezt. Mert az a legnagyobb kérdés, hogy miként győzedelmeskedem? Hogyan történik ez, hogy végül az Élet, Krisztus, aki bennem van, Ő uralja az én természetemet, és ne az én természetem uralkodjon felettem, hanem ez az új természet mutatkozzon meg? Hogyan tudjak közeledni valakihez közvetlen módon, és ha mond rólam valamit, ismerjem el és ne igazoljam magam, ne adjak igazat magamnak, és ne legyen nehéz elismerni: igen, így van, vétkeztem, sajnálom? Tehát ez a legnagyobb probléma: Hogyan lehetséges ez?

Olvassátok el W. Nee *Normális keresztény élet* című könyvét. Ezt a könyvet nem lehet három nap alatt elolvasni. Olvasol egy fejezetet és elmélsz rajta. Például: Mi a kapcsolat a vér és az ellenség között? Sok keresztény mondja ezt: „Uram, a Te véred oltalmában állunk.” Ilyesmi nincs a Bibliában. Hanem ott arról van szó: „Meglátom a vért az ajtófélen, és ha meglátom a vért, elmegyek melletted.” Ha ott a vér a te szíveden, az a vér, amely a keresztfán kifolyt a te bűneid bocsánatáért, az a vér, amely megigazít, jöhetsz Isten színe elé. Ne úgy jöjünk Őelé, hogy: „Uram, ma jól sikerült, és jó nap volt a mai”, és este jövök, és azt mondom: „Uram, hiszem, hogy elfogadsz, mert ma jól sikerült minden”.

Ő soha nem fogad bennünket más alapon, csak ezen az alapon: az új és élő út, Krisztus vére által (Zsid 10,20). Hozzá soha nem közeledhetünk másként. Ekkor a gonosz semmit nem talál bennünk, és a dolgaink el vannak rendezve, és el vannak fedve a vér által. „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsásson és megtisztítson minden bűntől” (1Jn 1,9). És mikor jön a Sátán, hogy vádoljon, az Úr nem talál semmit.

Tehát, ez az út és nincs más. Hiába mondom: „Uram, a Te véred oltalmába jövök”, a Sátánt ez nem zavarja. Őt a valóság érdekli. Van-e valami, ami csak látszat, amiben nincs ott a valóság, hagyta-e neki utat, nyitott ajtót? Mert azon az ajtón, amit te nyitva hagyta, a Sátán jöhet, hogy vádoljon téged. Ha nyitva hagyta, ő mindig jönni fog. Beszéltem valakivel, akit legalább tizennégy éve kínoz egy probléma, és nem volt ezekkel a dolgokkal tisztában. Mondtam neki, hogy az Úrhoz kell jönnie, hogy megvallja. Azt mondtam neki: „Veled az történt, hogy tőled a Sátánhoz már egész autópálya van kiépítve. Ő így jön és megy.” És ez az asszony a Sátán ítélete alatt élt, mert a testvérek vádolója éjjel és nappal vádolja őket (Jel 12,10). Láttátok, hogyan vádolta Jósuát? Téged vádolt már valaha? Engem igen, míg az Úrhoz nem jöttem, és akkor az Úr elfogadott. Mert Ő mindenkit elfogad, mert az Ő vére elégséges. Ez csak egy zárójel volt a könyvvel kapcsolatosan, hogy olvassátok el.

De hogyan lesz szabadulás számunkra? Hogyan fogunk megszabadulni ettől a vádaskodástól, ebből az állapotból? Mert a harc azonnal elkezdődik, miután hittünk. Ha eddig nem voltak nagy problémáink, most már lesznek. Ezután kezdünk sírni.

Majd jön ez az ismeret – ami az első lépés kell, hogy legyen –, hogy az Úr megmutassa nekem, hogy az óember Krisztussal együtt meg lett feszítve (Róm 6,6). Nem létezik más szabadulás, csak ez. Én így szabadultam meg attól a kezdeti küzdelemtől, amikor a Sátán vádolt, és szerettem volna másképp élni, hogy ne én legyek, hanem az Úr legyen. Sok ideig nem sikerült, míg egy napon az Úr megmutatta nekem nagyon világosan, hogy az óember Krisztussal együtt meg lett feszítve. Az óember és a hústest ugyanaz az igazság, két különböző nézőpontból. Az óember nem az „én óemberem”, a „te óembered”, az „ő óembere”. Az óember egy, de ha szubjektíven beszélek róla, akkor az én hústestemről

beszélhetek. Az én hústestemben, azaz bennem, nem lakik semmi jó (Róm 7,18).

Tehát a hústesttől két irányból jön a szabadulás. Egyik, hogy: „akik a Krisztuséi, megfeszítették a hústestet az ő kívánságaival és indulataival együtt” (Gal 5,24). Ez történelmi tény. Akár érezzük, akár nem, ez a dolog megvalósult. De az, hogy halottnak tekintsem magamat a bűn számára és élőnek Isten számára (Róm 6,11), ez csak akkor valósulhat meg, mikor az Úr megnyitotta a szememet, hogy meglássam, hogy Krisztussal együtt meghaltam, a hústest meg lett feszítve. És az erő, amely megtart minket ebben a körülményben, a Szent Szellem. A Szent Szellem mondja: „szellem szerint járjatok és nem fogjátok teljesíteni a hústest kívánságait.” A szellem szerint való járás azt jelenti, hogy megmaradunk a Galata 5,24-ben. Tehát testvérek, nagyon fontos ez. A Szent Szellem elengedhetetlen, mert Ő irányítja a mi életünket, és ha nyugodtan maradunk és megkérdezzük: „Uram, mit akarsz, hogy tegyek? Mi a Te akaratod?” – Ő mindig megmutatja nekünk. Ha hallgatunk Rá, a hústest kívánsága nem lesz teljesítve. Ha nem hallgatunk, tudjátok mi fog történni? Ha nem hallgatunk Rá, ki fogjuk nyitni az ajtót, és újra azt fogjuk tapasztalni, hogy a hústest uralkodik felettünk, mert mi nem hallgattunk Rá. A legtöbb fordítás azt mondja: „szellem szerint járjatok és nem fogjátok teljesíteni a hústest kívánságait” (Gal 5,16). Egyszerűen nem fogjuk teljesíteni.

A kísértés jön, és nem akkor kell felébrednünk, amikor jön. Reggel egy bárány..., és este egy bárány. Reggel, mikor felébredsz, át kell adnod az életedet az Úrnak: „Uram, itt az életem.” És így, mikor jön a kísértés, a próba, Ő eszedbe juttatja, és mondani fogja: „nem ez az út...”; „erre menj...”; „ne menj oda”. Tehát egyszerű mondani, nehéz megtenni. Nagyon egyszerű, de nehéz, mert nagyon sok keresztény, aki valóban ismeri az Urat, egyszerűen nem tudja mit jelent a Szellem vezetése alatt járni. Mint mikor Mózes elküldte a kémeket egy gyenge pillanatában, és azt mondta: „Nézzétek meg, milyen az ország. Vizsgáljátok meg, hogy jó vagy nem jó?” Nem ez az út. Az út ez: „szellem szerint járjatok, és nem fogjátok teljesíteni a hústest kívánságait”.

Testvérek, valahányszor nem hallgattok Rá, újra elbuktok, és a hústest uralkodni fog. Ha pedig hallgatunk az Úrra, és aszerint járunk el, a belső emberünk magától értetődően megerősödik. Olyan mértékben erősödik, amilyenben növekedik, fejlődik. Mint egy gyermek, aki megszületik, fejlődik és egyre erősebb lesz. És az fog történni, ami Dávidról van megírva: a Dávid háza erősödött, a Saul háza gyengült. Kezdetben Saul vagy a Séruja fiai voltak erősek, és Dávid azt mondta: „én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok, ezek pedig a Sérujának fiai hatalmasabbak nálamnál” (2Sám 3,39). Szeretnénk a jót cselekedni, ahogy én is akartam, de a mi régi természetünk nagyon erős. Én akarom a jót tenni, ezt mondja a belső ember, vágyom arra, hogy a jót tegyem, de nem tudom. Amit teszek, nem az, amit akarok, hanem amit gyűlölök (Róm 7,15). Ez tulajdonképpen azt mutatja, hogy a bűn, ez a bűnös természet, ami bennem van, nagyon erős. „Ki szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7,24).

Nem ez a vég. De ha nem mentünk át ezeken a fázisokon, nem tudjuk azt tenni, amit az Ige mond: „ne adjátok a ti tagjaitokat a bűn hatalmába!” (Róm 6,13). A te szemeidet ne add a bűn hatalmába. Mert ha olvastátok a Narnia krónikáját, láttátok, hogyan mentek be a másik világba: A szekrényen keresztül. Tudjátok, mi a mi szekrényünk? Az internet. Ha kinyitod a szekrényt... – én még nem nyitottam ki azt a szekrényt. Nekem időm sincs, hogy tanulmányozzam, mi minden van az interneten. Vannak nagyon jó dolgok ott, de van nagyon sok szemét. Valaki mesélte, hogy van valami a Google-hoz hasonló, csak nincs cenzúrázva. Ott pokol van. Elmesélte, hogy mi történik ott. És ez nem játék, testvérek. Mert tudjátok hogyan történik ez? Elkezdesz bort inni. A bor nagyon jó. Mikor nagyapámhoz mentem, addig nem ivott vizet, amíg volt bora. Azt hiszem, hogy a fogát is borral mosta.

Nagyon egészséges volt. De függővé válsz, egy másik valóságban élsz – ez a probléma. Nem az a gond, hogy iszol egy pohár bort. Meg vagyok győződve, hogy az a természetes bor, amit a parasztok készítettek, nagyon egészséges volt, de veszélyes is. Ne add a bűn hatalmába a te szemeidet! Róma 6,13: „Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek...” A két szemed már nem a tied, a két kezed nem a tied, a két lábad nem a tied. Ha ezt a dolgot nem értjük meg, tudjátok, mi fog történni? Róma 6,12: „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben...” Tudjátok, mi történik? A bűn rabjává válsz. Lehetsz te újjászületett, de gyenge vagy, meg kell erősödnöd. Dávid gyenge volt. Jó ember volt Dávid? Igen. Szerette az Urat? Az ő szíve az Úré volt, és mégis, mikor Jóáb megölte azt a két embert, mit tett Dávid? Csak annyit tudott tenni, hogy megmutatta az embereknek, hogy ez nem az ő parancsa volt. Ennyit tudott tenni, és azt mondta: én király vagyok, fel vagyok kenve és mégis erőtelen vagyok, mert Sérújának ezek a fiai – akik a rokonai voltak – hatalmasabbak nálam (2Sám 3,39).

Mi is lehetünk újjászületve és mégis erőtelenül. „Szánjátok oda a ti tagjaitokat Istennek!” Az én kezem ne munkálkodjon olyasmin, ami nem jó. Az én elmém ne kóboroljon, ne járjon össze-vissza. Ha akarjátok ezt látni, tegyetek egy kísérletet: mikor imádkozunk, kövessétek, hogyan imádkoznak a többiek. És azt veszed észre, hogy a gondolataid a tyúkoknál járnak. Ott találsz magad, azokban a dolgokban, amik téged foglalkoztatnak. Meg kell fordulnod és vissza kell térnöd.

Testvérek, ezek a lépések nagyon fontosak a hitéletben. Az első dolog az, hogy megtanuljuk, hogy a gonosz ne vádoljon. Zárd be az ajtót. Mert az Úr nem kárhoztat. Az Úr direkt módon jön hozzád, rámutat valamire, és azt mondja: „ez nem jó az életedben”. Ő nem úgy jön, hogy azt mondja, „látod, ez nincs rendben, te nem vagy jó keresztény”. Ő nem így jön. Azt mondta Dávidnak is: „Vétkezted, de nem halsz meg.” Mert megvallotta a bűneit.

Nagyon sok testvér van mégis, aki ítélet alatt él. Nekünk nem kell ítélet alatt élnünk, mert az Úr Jézus Krisztus lett elítélve érettünk. De Testvérek, mi lesz, ha nem tanuljuk meg ezt, hogy az Úrnak szánjuk magunkat?

Olvasok néhány igeverset. Róma 6,11-13: „Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek neki az ő kívánságaiban. Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.” 15-16. v.: „Mit is tehát? Vétkezzünk-e mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. Avagy nem tudjátok, hogy akinek odaszánjátok magatokat szolgálakul az engedelmességre, annak vagytok szolgálói, akinek engedelmeskedtek, vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra.” Ha például olvassuk az Efézus 4,14-15-öt: „hogy többé ne kiskorúak legyünk, akiket a tanításnak minden szele habként hány-vet és sodródnak az emberek szeszélyétől és a tévelygés csalárd módszerétől és álnokságától, hanem a való(igaz)ságot képviseljük szeretetben, növekedjünk bele mindenestül Abba [afelé, abba az irányba], Aki a fej: a Krisztus” (Vida ford.).

Vannak olyan igehelyek, amelyeket nagyon nehéz megérteni. Én ezt úgy mondtam, ahogy hallottam valakitől, akiben megbízom. Ha valaki másként érti, és másban van bizalma, lehet, hogy mást talál. Tehát növekedjünk afelé, abba az irányba, aki a Fő. És visszatérek a Róma 6,16-19. versekhez: „...annak vagytok szolgálói, akinek engedelmeskedtek, vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra. De hála az Istennek, hogy jóllehet a bűn szolgálói voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon alakjának, amelyre adattatok. Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgálóivá lettetek. Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert

amiképen odaszántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szogáiul a hamisságra, azonképen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szogáiul az igazságnak a megszenteltetésre.”

Tehát ez nagyon fontos. Már nem járhatunk úgy el, hogy ugyanazokat tesszük: bizonyos dolgok kedvesek a szememnek és azokat nézem. Nem lehet! Ezeknek vége kell, hogy legyen, mert újra rabbá válsz, újra gyötrődés. Természetesen megszabadulhatsz, ha az Úrhoz jössz, de ki tudja, ha elindulsz egy irányba, mikor szabadulsz meg? 20-23. vers: „Mert mikor a bűn szogái valátok, az igazságtól szabadok valátok. Micsoda gyümölcsét vettétek azért akkor azoknak, miket most szégyenletek? Mert azoknak a vége halál. Most pedig, minek utána felszabadultatok a bűn alól, szogáivá lettetek pedig az Istennek, megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.”

Testvérek, az Úr segítse az öregebbeket is és a fiatalabbakat is, hogy megértsük, hogy az evangélium minden helyzetben ad egy utat. Az Úr megmutatja és megtanulhatjuk, hogy ne szánjuk oda a tagjainkat arra, hogy a bűnnek szolgáljon, hanem arra szánjuk oda, hogy Istennek éljünk. Pál sátrakat készített a munkatársaival, hogy ne legyen mások terhére. Ő nem vesztegette az időt, az Úrnak szolgált. Állandóan elfoglalt volt, és az Úr felhasználta őt, hogy példa legyen a mi számunkra is, akik ma élünk. Ámen.